

Afzondering van het kwaad - Gods beginsel van eenheid

door: J.N. Darby

De behoefte aan eenheid laat zich vandaag de dag bij elk weldenkend christen voelen. Wij voelen allemaal de macht van het kwaad dat ons omringt. De verleidingen van de zonde komen dichtbij. Haar snelle en reusachtige vorderingen zijn overduidelijk en raken op een duidelijke manier de bijzondere gevoelens van hen die zich in de verschillende christelijke groepen bevinden. Men kan er de ogen niet voor sluiten. Maar de draagwijdte en karakter van dit kwaad onderkennen ze niet.

Betere en heiligere gevoelens wekken ook in hen het bewustzijn van het gevaar, dat hen bedreigt. Voorzover de zaak van God aan de mens is toevertrouwd, dreigen er overal gevaren van de kant van hen die het nooit hebben gespaard. Echter, de Geest van God werkt om de gelovigen de genade en de waarheid te laten waarderen en richt hen naar de eenheid, omdat er slechts één Geest, één waarheid en één lichaam is.

Gevoelens, die het bewustzijn van de voortgang van het kwaad voortbrengt, kunnen verschillend zijn. Bij enkelen, hoewel het aantal klein is, is er nog het vertrouwen in de bolwerken, waarop men zo lang heeft gesteund. Bolwerken, die geen andere kracht hadden, dan die van de eerbied, die zij opeisen en die niet meer bestaat. Anderen rekenen op een denkbeeldige kracht van de waarheid. Een kracht die nooit is uitgeoefend, dan op een klein groepje, omdat God en de werking van Zijn Geest er zich in bevonden. Weer anderen stellen hun hoop op een eenheid, die nog nooit een krachtig instrument is geweest van de kant van het goede. Dat wil zeggen, een eenheid door overeenstemming en afspraken. Nog anderen voelen zich verplicht zich te onthouden aan zo'n dergelijke eenheid deel te nemen, vanwege bestaande verplichtingen of bepaalde vooroordelen. Zodoende leidt zo'n eenheid slechts tot partijvorming.

Maar er is een algemeen gevoel van gevaar. Men voelt aan, dat waarmee men lang heeft gespot, zich nu in de praktijk, te veel laat voelen om nog langer te kunnen ontkennen. Deze stand van zaken geven bijzondere moeilijkheden en gevaren voor de gelovigen en leidt er toe om te zoeken waar de weg van de getrouwe loopt en waar zich de ware eenheid bevindt. Vanwege de uitmuntendheid en de waarde van de eenheid, lopen zij die dit juist waardeerden gevaar. Zij voelen de verplichting die op de gelovigen rust om deze eenheid

te handhaven. Maar ze lopen het gevaar zich te laten meeslepen door hun gevoel daarover. Dingen die ze vroeger geweigerd zouden hebben te doen, toen men ze verkondigde naar de Schrift. Zij staan bloot dat zij de beginselen, ja, zelfs de weg te verlaten, die hun duidelijk was, door het inzicht in het Goddelijk Woord. Dat kostbare Woord had hun geleerd dat zware tijden naderden, het had hun dat laten zien, toen zij het rustig bestudeerden en de weg die wordt uitgestippeld voor tijden als deze en de waarheid voor alle tijden.

Nu worden ze gedwongen, deze weg te verlaten en een weg te volgen, die ingegeven wordt door de menselijke geest. Deze weg is ingegeven door een ingebeelde angst. Ze worden gedreven op een weg, die niet door het Woord wordt aangegeven, ook al schijnt deze weg bepaalde voordelen te hebben. Maar moeten de getrouwen zich afkeren van de weg die het Woord hen heeft geleerd en een weg inslaan van het inzicht en licht van hen die dit Woord nooit hebben willen volgen of die deze waarheid nooit hebben gezien?

Dat is echter niet het enige gevaar waaraan de heiligen bloot staan. Mijn doel is niet om bij de gevaren stil te staan, maar bij het middel om er aan te ontkomen. De menselijke geest is voortdurend geneigd om in sektarisme te vallen en een basis van eenheid te vormen die precies het tegenovergestelde is van die waarop ik de aandacht wil vestigen. De menselijke geest wil een systeem, waaraan men zich kan hechten en waarom heen de getrouwen en anderen worden vergaderd. Een systeem dat voorgeeft gegrond te zijn op het ware beginsel van eenheid en als scheurmakerij beschouwt alles, wat daarvan afwijkt. Het heeft de naam van eenheid, maar heeft niet het Goddelijk middelpunt en plan over eenheid. Overal waar dit het geval is, gebeurt het dat de leer van die eenheid tegenstrijdig is met het Woord van God en het gezag van God zelf. Men is zo gehecht aan de gedachte van eenheid dat men dit als doel boven alles stelt. Deze gedachtegang is een oorzaak voor allerlei kwaad. En eenmaal zover gekomen dwingt men allen om hierin mee te gaan. Uiteindelijk zal zo'n eenheid zoeken wat het natuurlijk hart vasthoudt en dat is in het algemeen de sfeer waarin de tijdelijke belangen hun voldoening vinden.

De eenheid zelf is een Goddelijke leer en beginsel. Maar waar de eenheid wordt gezien als een op zichzelf

staand iets en men daaraan beslissend gezag toekent en er komt kwaad (en kwaad is altijd en overal mogelijk) dan verbindt de verplichting tot eenheid met het kwaad. Want de eenheid, waar het kwaad zich bevindt, mag niet verbroken worden.

Daarvan vinden we een treffend voorbeeld in het papisme. De eenheid van de kerk is de grote grondslag van de paapse redenering en deze eenheid heeft gediend als voorwendsel om de wereld vast te houden. We kunnen wel zeggen in alle afschuwelijkheden die men heeft willen goedkeuren. Zij heeft zich laten op de naam christelijk te zijn. Het is een gezag om de mensen aan het kwaad te binden. Zover zelfs dat zelfs haar naam schande werd voor het natuurlijk geweten van de mens. Zo'n basis van eenheid kan zich bevinden in:

- een bepaalde mate van moreel gedachtegoed met ruime opvattingen (ruim geweten), die voorkomen uit de afwezigheid van beginselen;
- of in de bekrompenheid van een sekte, gevormd op eenheid van denken;
- of wel op de aanmatiging de Gemeente van God te zijn en zo in beginsel zoveel onverschilligheid te bevorderen ten opzichte van het kwaad, als het lichaam of zijn bestuurders overeenkomt toe te laten, of zoveel macht Satan heeft hun te laten aannemen.

Als de naam "eenheid" zo machtig op zichzelf is en vanwege de zegeningen die God zelf daaraan verbonden heeft, is het van belang goed te begrijpen, wat de eenheid is, die God werkelijk erkent. Dat gaan we onderzoeken, terwijl we erkennen, dat de wens naar deze eenheid iets goeds is en dat de vele pogingen die gedaan worden om die te bereiken, beginselen bevatten van godsvrucht, zelfs als de gebruikte middelen ons niet de overtuiging geven, dat zij uit God zijn.

Niemand zal ontkennen, dat God zelf het middelpunt en de bron van de eenheid moet zijn en dat alleen Hij dat in kracht en recht kan zijn. Een eenheid buitenom God, welke dan ook, is een ontkenning van Zijn Godheid en heerlijkheid. God is onafhankelijk van invloeden en machten en Hij is de rechtvaardige, de waarachtige en het enig middelpunt van echte eenheid. Alles wat niet afhankelijk is van dit middelpunt is opstand. Deze eenvoudige en noodzakelijke waarheid verlicht de weg van de gelovige. De val van de mensen is het tegenovergestelde hiervan. De mens was een ondergeschikt schepsel en nog meer: "het beeld van Hem, die zou komen". Maar de mens wilde onafhankelijk zijn, hij is in zonde en opstand gekomen en de slaaf van een machtigere opstandeling dan hij. De mens zoekt verstrooiing in zijn persoonlijke verlangens of in de gezamenlijke wensen op het gebied van de aardse mens. Wij moeten dus nog een stap verder gaan. God moet zowel een middelpunt van zegen zijn als van macht, als Hij zich omringt met de menigten. Wij weten dat Hij opstandelingen zal straffen door een verwijdering van voor Zijn tegenwoordigheid. Hij zal ze overgeven aan eeuwige pijn vanwege hun haat en

persoonlijk egoïsme. Daar zullen ze zijn zonder middelpunt.

Maar Hijzelf moet een middelpunt zijn van zegen en heiligheid, want Hij is een heilig God en Hij is liefde. De heiligheid in ons, wanneer zij door haar natuur zich van het kwaad afzondert, bestaat juist hierin, dat men God, de Heilige, die ook liefde is, als voorwerp, als middelpunt heeft. Hij is de bron van onze genegenheden. Hij maakt ons deelgenoten van Zijn heiligheid (Want Hij is wezenlijk gescheiden van alle kwaad, want dat is het tegenovergestelde van wat Hijzelf is). Maar in ons moet de heiligheid hierin bestaan, dat onze genegenheden, onze gedachten en heel ons gedrag, in Hem hun middelpunt hebben en van Hem afkomen. Deze positie moet worden gehandhaafd in een volledige afhankelijkheid van Hem. Straks zullen wij nog spreken over de vestiging en de kracht van deze eenheid in de Zoon en in de Geest. Maar ik wil nu de nadruk leggen op de grote en heerlijke waarheid, die het onderwerp van deze bladzijden is.

Het grote beginsel van de eenheid is waar, zelfs wat de schepping betreft. Zij werd gevormd in eenheid en God is er het enig mogelijke middelpunt van. Die schepping zal weer teruggebracht worden tot eenheid als zij Christus als haar hoofd en middelpunt zal hebben. Hij is de Zoon, alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen (Kol. 1:16). Het zal de heerlijkheid van de mensen zijn (en ook tot verootmoediging als gevallen mens), als Hij tot het middelpunt zal zijn op de plaats die Hem gegeven is: "Het beeld van diegene, die komen zal"¹

Maar helaas, zijn maaksel is in staat van opstand. De mens is gevallen. Ik weet niet (ik heb daarvoor geen bevestiging) of engelen ooit gemaakt zijn tot het middelpunt van een of ander systeem, maar de mens, ja, die wel. Het was zijn heerlijkheid, hij was heer en middelpunt van de wereld die aan hem ondergeschikt was. Hij had Eva, die van hem afhankelijk was, tot levensgezellin en tot hulp. Hij was het beeld en de heerlijkheid van God (1 Kor. 11:7). Zijn afhankelijkheid deed hem naar boven kijken en daaruit bestaat echte heerlijkheid en het geluk voor allen, behalve God. De afhankelijkheid kijkt omhoog en wordt op die manier verheven boven zichzelf. Onafhankelijkheid kan alleen maar naar beneden kijken (want zij kan niet, in een schepsel, vervuld zijn met dit schepsel). Afhankelijkheid is de ware grootheid van een schepsel, als het voorwerp waarvan het afhankelijk is, de persoon is waarvan het afhankelijk moet zijn. De oorspronkelijke toestand van de mens was niet de heiligheid in de eigenlijke betekenis van dit woord, omdat men het kwaad niet kende. De toestand van de mens was niet een goddelijke toestand, maar een

¹ daar Hij ons de verborgenheid van zijn wil bekend heeft gemaakt... ..om alles wat in de hemelen en wat op de aarde is onder een hoofd samen te brengen in Christus; in Hem, in Wie wij ook erfgenamen zijn geworden (Ef. 1:9-11)

toestand van gelukkige en gezegende schepping. Het was de toestand van onschuld. Maar deze onschuld is verloren gegaan toen de mens onafhankelijk wou zijn. Als de mens als God wordt, kennende goed en kwaad, wordt hij dat, met een kwaad geweten. Hij wordt de slaaf van het kwaad dat hij kent en verkeerd in een onafhankelijke toestand waarin hij zich niet kan handhaven. Hij heeft moreel gezien God verloren als diegene van wie hij afhankelijk zou moeten zijn.

Met de mens in die toestand heeft God te maken (want we moeten naar de huidige toestand van de kwestie van eenheid), als er ooit een werkelijk en wezenlijke eenheid kan bestaan die God kan erkennen. Ook hier moet God het Middelpunt zijn. Niet alleen in scheppingskracht, want het kwaad bestaat, de wereld ligt in de boze en de God van eenheid is de heilige God. Afzondering van het kwaad is dus de noodzakelijke basis. Het is enige beginsel, ik zeg niet de kracht van de eenheid, want God moet het middelpunt en de kracht van deze eenheid zijn. Het kwaad bestaat en zij die deel uitmaken van die eenheid van God moeten gescheiden zijn van dit bederf, want God kan niet verenigd worden met het kwaad.

Afzondering van het kwaad is dus het grote grondbeginsel van elke waarachtige eenheid. Zonder deze afzondering wordt het gezag van God min of meer verbonden met het kwaad en met de opstand tegen Zijn gezag. Want elk gezag dat onafhankelijk van Hem is, is opstand. In bescheiden vorm is het een sekte. In haar volmaaktste vorm is het de grote afval. De karaktertrekken daarvan ofwel een geestelijke macht ofwel een wereldlijke macht. Het is een eenheid gegrond op de onderworpenheid van de mens. Het is onafhankelijk van God en of onafhankelijk van Zijn Woord. Het is niet gegrond op de onderwerping aan de heilige God overeenkomstig Zijn Woord² en gewerkt door de kracht van de Heilige Geest in allen die verenigd zijn en door de tegenwoordigheid van Hem, die de persoonlijke kracht is van de eenheid in het lichaam.

Maar deze afzondering, waarover ik spreek, is nog niet gevestigd door de rechterlijke macht van Christus. Hij zal niet het goede uit het kwade en het kostbare uit wat verwerpelijk is afzonderen, maar het omgekeerde, Hij zal wat kwaad is uit het goede en wat verwerpelijk uit het kostbare afzonderen. Hij zal het verbanen van voor Hem door oordeel. Het onkruid zal in bossen gebonden worden en in het vuur geworpen worden. Hij zal uit Zijn koninkrijk alle ergernissen wegnemen. Zelfs satan en zijn engelen zullen uitgeworpen worden en alle dingen zullen daarna verenigd zijn in één, in Christus, zowel in de hemel als op aarde. Dan zal de wereld, niet het geweten, bevrijd worden van het kwaad. Niet door de kracht en getuigenis van de Geest van God, maar

² Dit is kenmerkend voor de onafhankelijke eenheid, Ik geloof dat er een toestand van openlijk ontrouw zal komen en dat dit een openbaring zal zijn van de macht van Satan.

door het oordeel. Het kwaad zal niet meer verdragen worden. Het zal vroegtijdig het boze wegsnijden.

Nu leven we nog niet in de dagen van gerechtelijke afzondering van het kwaad in de wereld. Een wereld die dan de akker is van Christus, waar de bozen zullen worden afgesneden en vernietigd. Maar daarom is de eenheid niet weg en uit de gedachten van God weg. Hij kan de vereniging tussen goed en kwaad erkennen. Er is *“één Geest en één lichaam”*. En *“opdat Hij ook de verstrooide kinderen van God tot een zou vergaderen”* (Ef. 4:4; Joh. 11:52).

God werkt in het midden van het kwaad om een eenheid te vormen, waarvan Hij het middelpunt en de oorsprong is en die in afhankelijkheid Zijn gezag erkent. Hij verwerkelijkt deze eenheid nog niet door het gerechtelijk wegsnijden van de bozen, maar Hij kan zich niet met het kwaad verenigen en Hij kan geen eenheid erkennen die het kwade dient. Hoe kan deze eenheid dan worden gevormd? God zondert de geroepenen af van het kwaad. *“Daarom, ‘gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige’”* (2 Kor. 6:16-18). Het beginsel van eenheid wordt hier duidelijk naar voren gebracht. God zegt: *“gaat weg uit hun midden...”*. Op een andere wijze had Hij geen eenheid kunnen vormen rondom Hem. Omdat het kwaad bestaat en zelfs onze natuurlijke toestand is, kan er geen eenheid zijn waarvan de heilige God het middelpunt en de kracht is, dan door afzondering van het kwaad. Afzondering is het eerst beginsel van eenheid en vereniging en dat kunnen we nooit genoeg herhalen.

Laten we van dichtbij bekijken op welke manier deze eenheid tot stand wordt gebracht en waarop zij gegrond is. Om haar te vormen is zowel een innerlijk kracht nodig om haar bij het middelpunt te houden, als een kracht om haar van het kwaad af te zonderen. Dit gevonden middelpunt ontkent ieder ander. Dit enige middelpunt van de eenheid kan niet verdeeld zijn. Een christen hoeft niet lang te zoeken. Dit Middelpunt is Christus, het voorwerp van de raadsbesluiten van God, de openbaring van God zelf, het enige en uitsluitende vat van middelaarkracht. Hij heeft het recht de schepping te verenigen, alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen en de Gemeente te verenigen als haar Verlosser, Hoofd, Heerlijkheid en Leven (Kol. 1). Christus heeft een dubbele voorrang. *“Hij heeft alles aan zijn voeten onderworpen en Hem als hoofd over alles gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult”* (Ef. 1:22,23). Dit zal op Zijn tijd worden vervuld.

Nu houden wij ons bezig met de tussentijd, met de eenheid van de Gemeente zelf en met haar eenheid te midden van het kwaad. Er is geen ander kracht om te verenigen dan alleen Christus. Hij alleen, als de volmaakte genade en waarheid, die al het kwaad ontdekt dat van God verwijderd en waarvan God zichzelf verwijderd. Hij alleen, kan het door God gegeven middelpunt en middelpunt zoekende kracht

zijn. Hij alleen, zal allen tot zich trekken. God zal geen ander erkennen. Er is niemand anders, waaraan dit getuigenis kan gegeven worden. Niemand anders die zedelijk in staat is om alle genegenheden samen te trekken, die uit God zijn en die God tot voorwerp hebben. De verlossing maakt dit feit noodzakelijk en duidelijk: Er kan maar één Verlosser zijn. Er kan er maar één zijn, aan wie een verlost hart gegeven kan worden en waarop een wedergeboren hart al zijn genegenheden kan samengetrokken kan vinden. Hij alleen is het middelpunt en de openbaring van de liefde van de Vader. Hij is ook het middelpunt van de macht om dat alles te volbrengen. In Hem woont de Volheid lichamelijk (Kol. 1:19). De liefde – en God is liefde – wordt in Hem gekend. Hij is de wijsheid en de kracht van God. Ja, nog meer, Hij is de kracht van de afzondering omdat Hij de openbaring van dat alles is en Hij is het die het volbrengt te midden van het kwaad. En daaraan hebben wij, arme ellendige wezens, die in dit kwaad zijn, behoefte. En als we het zo mogen uitdrukken, heeft God behoefte ten behoeve van Zijn afzonderende heerlijkheid te midden van het kwaad. Christus heeft zichzelf opgeofferd om God voor te stellen in afzonderende liefde te midden van het kwaad. Er is nog meer dan dit, het werk van Christus heeft een meer uitgestrekte draagwijdte, maar hier blijf ik voorlopig bij voor mijn huidig onderwerp.

Dus Christus wordt niet alleen het middelpunt van eenheid van het universum in Zijn heerlijk recht op de macht, maar als de Openbaring van God, als Diegene die erkend en bevestigd is door de Vader en als Diegene die de mensen tot zich trekt, wordt Hij een bijzonder en speciaal middelpunt waaromheen als enig middelpunt van eenheid, de mensen worden verenigd. Want inderdaad, als Christus het middelpunt is, is Hij noodzakelijkerwijs het enig middelpunt: *“Wie niet met Mij is, is tegen Mij, en wie niet met Mij bijeenbrengt, verstrootit”* (Mat. 12:30). Dat is, voor wat dit onderwerp betreft, dat wat ons bezighoudt, het doel zelf en de kracht van de dood van Christus. *“en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken”* (Joh. 12:32).

Op een heel bijzonder manier heeft Hij zichzelf gegeven. Niet alleen voor het volk maar *“opdat Hij ook de verstrooide kinderen van God tot een zou vergaderen”* (Joh. 11:52). Maar ook hier vinden we de afzondering van een bijzonder volk. *“Jezus Christus, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlost en Zichzelf een eigen volk reinigde, ijverig in goede werken”* (Tit. 2:14). Hij was zelf het voorbeeld van het goddelijk leven in de mens, in de afzondering van het kwaad, dat Hem aan alle zijden omringde. Hij was de vriend van tollenaars en zondaars. Hij liet de mensen de lieflijke tonen van de genade horen door een tedere en vertrouwelijke liefde. Maar Hij was altijd de afzonderde mens en als zodanig is Hij het middelpunt en de grote Priester over de Gemeente. *“Want zo’n hogepriester paste ons ook: heilig, onschuldig, onbesmet, gescheiden van de zondaars”* en de Bijbel voegt er aan toe *“en hoger dan de hemelen geworden”* (Hebr. 7:26). En passant

kunnen we opmerken, dat het middelpunt en het onderwerp van deze eenheid “hemels zijn”. Een op aarde levende Christus wordt een instrument om de vijandschap te handhaven, Hijzelf was onderworpen aan de wet der geboden die in inzettingen bestaat Gal. 4:4; Ef. 2:15). Maar de goddelijke heerlijkheid van Zijn Persoon reikte natuurlijk over deze omheining, als een vruchtbare tak van genade, voor arme voorbijgaande heidenen van buiten (en dat kon niet anders, want waar geloof is, kon Christus niet ontkennen, dat Hij God was. Ook kon Hij niet ontkennen, wat God was, namelijk liefde). Als mens geboren uit een vrouw en geboren onder de wet, maar door de dood vernietigt Hij de tussenmuur, die scheiding maakte (Ef. 2:14). Beiden, Jood en Heiden maakt Hij één, beiden in een lichaam met God zou verzoend door het kruis. Daarom, voorzover verhoogd, tenslotte hoger dan de hemelen geworden, wordt Hij het middelpunt en het enige voorwerp van eenheid (Heb. 7:26).

Opgemerkt moet worden dat wereldsgezindheid altijd de eenheid verwoest. Het vlees kan zich niet verheffen tot de hemel. Het kan zich ook niet vernederen in liefde tot alle noden. Het vlees wandelt in afzondering ten behoeve voor het eigen belang. *“Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus”* (1 Kor. 1:12). *“bent u dan niet vleselijk en wandelt u niet naar de mens?”* (1 Kor. 3:3). Paulus was niet gekruisigd voor de Korinthiërs, zij waren ook niet gedoopt tot de naam van Paulus. Zij waren aartsgezinnd geworden in hun gedachten en het was uit met de eenheid. Maar de verheerlijkte en hemelse Christus omvatte ze allen in dat ene woord: *“Waarom vervolgt u Mij?”* (Hand. 9:4). Deze afzondering van alles, wat niet van Christus was, ging veel langzamer onder de Joden, omdat zij het uiterlijke volk van God waren geweest, een afgezonderd volk. Maar na hun te hebben laten zien, al wat ze waren, zegt Paulus tot de discipelen: *“Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij zijn smaad dragen”* (Hebr. 13:13).

De Heer wilde als resultaat één kudde, één Herder. Hij leidt Zij eigen schapen uit en gaat voor hen uit (Joh. 10:4, 16). Inderdaad we hoeven alleen maar aan te tonen dat de eenheid naar de gedachte van God is en dat afzondering van het kwaad het noodzakelijk gevolg daarvan moet zijn. Het is een principe van de roeping van God voor de eenheid zelf. Eenheid is Zijn doel en omdat God het enig wettig middelpunt is, moet de eenheid het gevolg zijn van een heilige kracht. De afzondering van het kwaad is de natuur van God. Wanneer God Abraham openlijk roept, zegt Hij: *“Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis”* (Gen. 12:1).

Maar laten we doorgaan. Zoals we gezien hebben, is het duidelijk dat de Heer Jezus in de hemel het voorwerp is waaromheen de Gemeente zich schaart in eenheid. Hij is het Hoofd en het Middelpunt van de Gemeente. Dat is het karakter van de eenheid van allen, die van Christus zijn en van hun afzondering van het kwaad en van de zondaars. Toch moesten zij niet uit de wereld weggenomen worden, maar bewaard voor het

kwade en geheiligd door de waarheid. De Heer Jezus had zichzelf tot dat doel afgezonderd (geheiligd) (Joh. 17). Daarvoor werd de Heilige Geest op aarde gezonden, niet alleen voor de openbaring van de kracht en de heerlijkheid van de Zoon van God, maar om de geroepenen met hun hemels Hoofd één te maken en ze af te zonderen van de wereld, waarin zij moesten blijven. De Heilige Geest wordt zo op aarde, het middelpunt en de kracht van de eenheid van de Gemeente in de naam van Christus. Christus heeft de tussenuitgang van de omheining weggebroken, beiden in een lichaam met God zou verzoenen door het kruis. Hij heeft de heiligen zo in bijéén verzameld en ze gemaakt tot een woonplaats van God in de Geest. De Heilige Geest zelf wordt de kracht en het middelpunt van eenheid, maar in de naam van Jezus. Het is een volk geworden dat is afgezonderd van de Joden en volken en getrokken uit deze tegenwoordige boze eeuw, om verenigd te worden met haar heerlijk Hoofd. Door Petrus bezocht God de volken om uit hen een volk te nemen voor Zijn naam. Uit het midden van de Joden was een overblijfsel door de verkiezing van de genade, zoals Paulus daar één van was en afgezonderd werd van Israël en van de volken, naar wie hij gezonden werd.

Dit was het onveranderlijke getuigenis: *“Als wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij wandelen in de duisternis, dan liegen wij en doen de waarheid niet”* (1 Joh. 1:6). Afzondering van het kwaad is het noodzakelijke eerste beginsel voor gemeenschap met Hem. Wie dat in twijfel trekt is een leugenaar en voor zover, uit de boze. Hij verloochent het karakter van God. Als de eenheid van God afhangt dan moet zij afgezonderd van de duisternis zijn. Zo is het ook in onze gemeenschap met elkaar: *“Maar als wij in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkaar”* (1 Joh. 1:7). Laten we opmerken, dat er geen grens aan is. De Schrift zegt: *“zoals God in het licht is”*. In dat licht heeft de Heer ons geplaatst door de verlossing en daardoor moet het hele karakter van onze wandel en van onze eenheid gevormd worden. Buiten het licht kunnen wij geen gemeenschap met God hebben. Voor de Joden was dat anders omdat hun afzondering, hoewel het een afzondering was en ze in beginsel dezelfde moest zijn, toch alleen maar een uiterlijke afzondering was. Het was een afzondering naar het vlees, omdat de weg naar het heiligdom nog niet was geopenbaard. Zelfs niet voor de heiligen, hoewel die naar het raadsbesluit van God daar hun plaats moesten hebben, krachtens het offer, dat gebracht zou worden.

Zo is het ook in de gemeenschap met elkaar. *“Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welke deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? en welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden?”* Daarna wanneer de Heilige Geest zich tot de heiligen richt zegt Hij: *“Want wij zijn de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft; ‘Ik zal*

onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn’. Daarom, *‘gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer’* (2 Kor. 6:14-17). Anders verwekken wij de Heer tot jaloersheid, alsof wij sterker waren dan Hij. Het avondmaal van de Heer is het beeld en de uitdrukking van deze eenheid. *“Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood”* (1 Kor. 10:17).

We zien dus heel duidelijk dat net zoals de eenheid van Israël gegrond was op de verlossing en op de roeping die Israël afzonderde van de heidenen en op het handhaven van deze afzondering, ook de eenheid van de Gemeente gegrond is op de kracht van de Heilige Geest, afgedaald uit de hemel en die uit deze wereld getrokken en afgezonderd heeft een bijzonder volk voor Christus. Temidden van dat volk woont Hij: God zelf woont en wandelt dus in hun midden. Want er is *“een lichaam en een Geest, zoals u ook geroepen bent in een hoop van uw roeping”* (Ef.4:4). De naam “Heilige Geest” zelf leert ons deze les, want de heiligheid is de afzondering van het kwaad! Nog meer, wat onze onvolmaaktheid ook is in de verwerkelijking van deze afzondering, zij vindt altijd haar noodzakelijke uitgangspunt en maat in het ‘licht’ zoals God in het ‘licht’ is. De weg naar het allerheilige is geopenbaard en de Heilige Geest is neergedaald om in de Gemeente op aarde te blijven in de kracht van hemelse afzondering, als middelpunt en kracht van de eenheid (Precies wat vroeger de Shechina in Israël was). Hij vestigde de heiligheid van de Gemeente en haar eenheid in haar afzondering voor God, naar Zijn eigen goddelijke natuur en naar de kracht van deze tegenwoordigheid. Zo is de Gemeente en zo is de ware eenheid. De heiligen kunnen verstandelijk geen enkele andere erkennen, hoewel zij het verlangen kunnen hebben en kunnen proberen het goede te doen, daar waar het te kort schiet.

Ik zou hier kunnen eindigen met mijn opmerkingen, omdat ik het grote, hoewel eenvoudige beginsel heb uitgelegd. Een beginsel dat voortkomt uit de natuur van God zelf, namelijk dat de afzondering van het kwaad het goddelijk beginsel van eenheid is. Maar hier doet zich een moeilijkheid voor die verbonden is met mijn voornaamste onderwerp. Als ik veronderstel, dat het kwaad in het lichaam voorkomt, zoals het nu op aarde gevormd is, zal dan het beginsel toch waar blijven? En in dat geval, hoe zal de afzondering van het kwaad, die eenheid kunnen handhaven? Hier komen wij bij de *“verborgenheid van de goddeloosheid”* (2 Thes. 2:7). Maar het beginsel, waarover wij spreken, dat voortkomt uit de natuur van God zelf, die heilig is, kan niet opzij gezet worden. Afzondering van het kwaad is een noodzakelijk gevolg van de aanwezigheid van de Geest van God onder alle omstandigheden voor wat het gedrag en de gemeenschap betreft. Maar hier ondergaat ze een bepaalde wijziging. De geopenbaarde tegenwoordigheid van God is altijd bestuurlijk (rechterlijk), overal waar ze bestaat, omdat de kracht tegen het kwaad verbonden is met de heiligheid, die het kwaad verwerpt. Zo was in Israël de tegenwoordigheid van God bestuurlijk (rechterlijk). Het bestuur van God,

die het kwaad niet toestond, werd uitgeoefend. Zo is het ook, hoewel op een andere manier in de Gemeente. De tegenwoordigheid van God is ook bestuurlijk (rechterlijk) –niet inde wereld, behalve in het getuigenis. God is nog niet geopenbaard in de wereld. Daarom wordt het onkruid niet van dit veld weggehaald. Maar de tegenwoordigheid van God oordeelt hen die binnen zijn.

De Gemeente moet dan ook de boze uit haar midden wegdoen (1 Kor. 5:13). Op die manier handhaaft de Gemeente haar afzondering van het kwaad. De eenheid wordt gehandhaafd door de kracht van de Heilige Geest en door een goed geweten. En opdat de Geest niet bedroefd wordt en de praktische zegen niet verloren gaat, worden de heiligen vermaand om toe te zien *“dat niet aan iemand de genade van God ontbreekt”* (Hebr. 12:15). Hoe aangenaam en zegenrijk is deze tuin van de Heer, als hij in deze toestand gehandhaafd blijft. Hij bloeit en ademt de geur van Christus. Maar helaas, wij weten het, wereldsgezindheid komt binnen en de geestelijke kracht vermindert. De smaak voor deze zegen verzwakt, omdat men deze niet geniet in de kracht van de Heilige Geest. De geestelijke gemeenschap met Christus, het hemelse Hoofd, verslapt en de kracht die het kwaad uit de gemeente uitbant is niet meer een levende werking. Het lichaam is niet genoeg bezielde door de Heilige Geest om te beantwoorden aan de gedachte van God. Maar God laat zich nooit zonder getuigenis. Hij brengt het lichaam tot het bewustzijn van het kwaad door een of andere openbaring – door het Woord of door oordelen, of door beide middelen – om het lichaam terug te roepen tot haar geestelijke kracht en het lichaam er toe te brengen om de eer van God te handhaven en de plaats van deze heerlijkheid. Als het lichaam weigert te beantwoorden aan de ware natuur en karakter van God en aan de onverenigbaarheid van deze goddelijke natuur met het kwaad (zodat het een echt een vals getuigenis voor God wordt), dan komt het eerste en onbewegelijke beginsel weer naar voren, men moet zich afzonderen van het kwaad.

Een eenheid die gehandhaafd wordt na een afzondering als deze, wordt een getuigenis van de verenigbaarheid van de Heilige Geest met het kwaad. Wat wil zeggen, dat het getuigenis naar haar natuur ‘de afval’ wordt; het handhaaft de naam en het gezag van God in Zijn Gemeente en het verbindt met het kwaad, Het is niet de openlijke afval van het erkende ongeloof, maar het is de verloochening van God, volgens de ware kracht van de Heilige Geest, terwijl men zich ondertussen bedient van Zijn naam. Zo’n eenheid is de grote kracht van het kwaad en wordt genoemd in het Nieuwe Testament, het is verbonden met de belijdende Kerk en met een vorm van godsvrucht. Wij moeten ons terugtrekken uit deze ongerechtigheid. Deze kracht van het kwaad kan geestelijk onderscheiden, men verlaat ze als men het bewustzijn heeft van de onmogelijkheid tot herstel of genezing en wanneer het zich zichtbaar en openlijk geopenbaard heeft, dit getuigenis is er dan de openlijke veroordeling van. Voor de Reformatie gaf God aan velen het licht om zich af te zonderen van dit kwaad in

de belijdende Kerk. Anderen getuigden ervan, maar bleven in de schoot van de Kerk

Toen de reformatie plaats werd het getuigenis openlijk en openbaar gegeven. Het belijdende lichaam van het Katholicisme werd op het concilie van Trente, openlijk afvallig, voorzover een belijdende christelijk lichaam dat kan worden. Maar overal waar het lichaam weigert het kwaad weg te doen, verloochent dit lichaam in zijn eenheid, de heiligheid van God en dan wordt de afzondering van het kwaad de weg voor de getrouwe. De eenheid, die hij heeft verlaten is het grootste kwaad dat kan bestaan, daar waar de naam van Christus wordt aangeroepen. Het is mogelijk dat heiligen in zulke met het kwaad verbonden systemen blijven, zoals er zijn in het Katholicisme, daar waar geen kracht is om alle heiligen samen te vergaderen, maar de plicht voor de getrouwe in dergelijke gevallen is in zulke gevallen duidelijk. Het is duidelijk door de hoofdbeginselen van het christendom, hoewel ongetwijfeld zijn geloof zo geoeffend kan worden. *“Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid”* (2 Tim. 2:19). Het is mogelijk dat iemand die zich onttrekt slachtoffer wordt van uitbuiting (Jes. 59:15), maar het is duidelijk dat dit niets veranderd aan het beginsel. Het is een kwestie van geloof. Hij doe zich in een dergelijk geval afzonderd is in de ware kracht van de eenheid van God.

Het Woord van God leert ons, wat de ware natuur, voorwerp en de kracht van de eenheid is. Het geeft ons op die manier de maat, waardoor wij kunnen beoordelen wat beweert één te zijn. Wij kunnen er het karakter van onderscheiden en nog meer het geeft ons het middel om de basisbeginselen te handhaven van de eenheid, overeenkomstig de natuur en de kracht van God, door de Heilige Geest in het bewustzijn dat deze eenheid niet tezamen in kracht kan worden verwerkelijkt.

De **natuur** van de eenheid komt voort uit de natuur van God. Want God moet het middelpunt van de ware eenheid zijn. En God is heilig en Hij voert ons in de eenheid door ons af te zonderen van het kwaad.

Zijn **voorwerp** is Christus. Hij is het enige middelpunt van de eenheid van de Gemeente, als haar Hoofd.

De **kracht** is de kracht van de Heilige Geest op aarde, gezonden als de Geest der waarheid, van de Vader door de Heer Jezus (Joh. 14).

Haar **maatstaf** is een wandel in het licht. Zoals God in het licht is, de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

Wij kunnen er aan toevoegen door het getuigenis van het geschreven **Woord**. Het apostolisch en profetisch Woord van het Nieuwe Testament in het bijzonder.

Het is **gebouwd** op het fundament van de apostelen en de profeten (van het Nieuwe Testament). Jezus Christus zelf is de hoeksteen.

Het middel om de eenheid te bewaren is het door het kwaad weg te nemen (in bestuur als het moet), zodat

we door de Geest handhaven de gemeenschap met de Vader en met de Zoon. Als het kwaad niet wordt weggenomen, dan wordt de afzondering van hen, die het kwaad niet weg doen, een gewetenszaak. Men moet terugkeren, als was het alleen, tot de werkelijke en onfeilbare eenheid van het lichaam in zijn eeuwige beginselen van eenheid met het Hoofd, in een heilige natuur door de Geest. De weg voor de getrouwe wordt dan duidelijk. God zal door Zijn eeuwige kracht, misschien niet op aarde, maar voor Zijn engelen, de rechtvaardiging verzekeren van hen, die Zijn natuur en waarheid in Jezus Christus zullen erkennen.

Ik geloof dat deze basisbeginselen, die ik naar voren probeer te brengen noodzakelijk zijn voor de gelovige, die trouw en alleen voor God wil wandelen. Het kan moeilijk zijn afstand te houden van de eenheid van het ruime geweten, want deze heeft over het algemeen een liefvallige vorm. Zij krijgt een bepaalde mate van respect in de godsdienstige wereld. Zij stelt van niemand het geweten op de proef en staat iedere mening toe. Het is des te moeilijker een besliste positie tegenover die vreemde eenheid omdat ze vergezeld gaat met de wens naar het goede en verbonden is met

beminnelijke naturen. Weigeren zich ermee te verbinden lijkt stijf, enghartig en sektarisch, maar als de getrouwe het licht van God heeft, moet hij in dit licht duidelijk wandelen. God zal zijn wegen te rechtertijd rechtvaardigen. Alle heiligen liefhebben is een plicht, maar in hun wegen wandelen is niet een plicht. Hij die niet tot Christus verzameld, verstroot. Er kan slechts één eenheid zijn. En bondgenootschap of verenigingen, zelfs met het goede als doel, zijn deze eenheid niet, ook al kunnen ze er op lijken. Eenheid, die belijdt, die van de Gemeente van God te zijn, terwijl het kwaad nog bestaat en niet wordt weggenomen, is nog veel ernstiger. Men zal haar altijd verenigd vinden met het kerkelijk beginsel, omdat de geestelijkheid nodig is om de eenheid te handhaven, want de Geest is er niet de kracht van. In feite neemt de geestelijkheid de plaats in van de Heilige Geest. De geestelijkheid, leidt, regelt, bestuurt en Zijn plaats onder de naam van priesterschap, bedienaar, als apart lichaam of instelling. Deze valse eenheid zou zich niet kunnen handhaven zonder de steun van de geestelijkheid.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1957-302](#)

Titel: [La séparation d'avec le mal](#)